

Рум рӯёро барқарор мекунад — Рақами нӯҳ

Рад намудани асосҳо: Баҳси «Қурбонии доимӣ» ва пайомадҳои инкори ҳақиқат дар нубуввати адвентистӣ

Jeff Pippenger

2024-08-21

Мо ҳоло ба хатти нубувватии баҳсҳо дар дохили таърихи Адвентизм мепардозем, ки вобаста ба рамзҳои гуногуни Рум ба вуқӯъ пайваستاанд. Мо ҳоло ба «ҳаррӯза» дар китоби Дониёл мепардозем. Он баҳс рад кардани асосҳои Адвентизм, рад кардани салоҳияти Рӯҳи Нубувват ва рад кардани паёмбареро ифода мекунад, ки Худо интиҳоб карда буд. Рад кардани кори Миллер ҳамчунин рад кардани таълимест, ки аз ҷониби фариштагони осмонӣ ба Миллер дода шуда буд, ва онҳо Миллерро ба фаҳмиши паёме ҳидоят карданд, ки бо афзоиши дониш ҳангоме ба вучуд омад, ки китоби Дониёл дар соли 1798 мӯҳркушоӣ шуд.

Онҳое ки ҳақиқатеро, ки он қудратро (Руми бутпараст), ки қудрати папаро аз зохир шуданаш бозмедошт, дар 2 Таслӯникиён муайян мекунад, рад менамоянд, ошкор месозанд, ки ҳақиқатро дӯст намедоранд; ва барои рад кардани муҳаббати ҳақиқат, дурӯғро қабул мекунанд. Дурӯғ, дар навбати худ, бар онҳо гумроҳии саҳт меоварад. Дурӯғ сабаб аст, ва гумроҳии саҳте ки онҳо қабул мекунанд, натиҷа мебошад. Набудани муҳаббат ба ҳақиқат ангезаи онҳост. Дурӯғ намояндаи интиҳоби қабули плюралистии таълимоти Китоби Муқаддас аст, дар муқобили онҳое ки ба ҳақиқати мутлақ имон доранд. Аз ҳамин сабаб тасвири Ишаё аз гумроҳии саҳти Павлус ҳамчун гумроҳиҳо тасвир мешавад, на фақат як гумроҳӣ. Гурӯҳи дигар онҳоеанд, ки ҳақиқатро дӯст медоранд, муқаддимаи ҳақиқати мутлақро мепазиранд, ва аз ҷониби Ишаё ҳамчун касоне шинохта мешаванд, ки аз Каломи Худо меларзанд.

Худованд чунин мегӯяд: Осмон тахти Ман аст, ва замин зери пойи Ман; пас қучост он хонае ки барои Ман бино мекунад? ва қучост макони оромии Ман? Зеро ҳамаи ин чизҳоро дасти Ман офаридааст, ва ҳамаи инҳо ба вучуд омадааст, мегӯяд Худованд; лекин ба ин кас Ман назар хоҳам кард: ба касе ки мискин аст ва рӯҳи шикаста дорад, ва аз каломи Ман меларзад. Касе ки говро мекушад, мисли он аст ки одаме бикушад; касе ки барраеро қурбонӣ мекунад, мисли он аст ки гардани сагери бибурад; касе ки ҳадия меоварад, мисли он аст ки хуни хуқро тақдим кунад; касе ки бухур месӯзонад, мисли он аст ки бутери муборак меҳонад. Оре, онҳо роҳҳои худро баргузидаанд, ва ҷонашон аз қорҳои зишти худ лаззат мебарад. Ман низ гумроҳиҳои онҳоро баргузида, он чиро ки аз он метарсанд бар сарашон хоҳам овард; зеро вақте ки даъват кардам, ҳеҷ кас ҷавоб надод; вақте ки суҳан гуфтам, онҳо нашенданд; балки дар назари Ман бадӣ карданд, ва он чиро баргузиданд ки ба Ман писанд набуд. Каломи Худовандро бишнавед, эй шумо ки аз каломи Ё меларзед; бародарони шумо, ки аз шумо нафрат доштанд ва шуморо ба хотири номи Ман берун андохтанд, гуфтанд: «Бигзор Худованд ҷалол ёбад»; аммо Ё барои шодии шумо зохир хоҳад шуд, ва онҳо шарманда хоҳанд гашт. Ишаё 66:1–5.

Онҳое ки аз Каломи Худо меларзанд, рондашудагони Исроил мебошанд, ки дар рӯзҳои охир ҳамонҳоянд, ки ҳамчун байрақ тасвир шудаанд.

Ва Ё барои халқҳо парчае барпо хоҳад кард, ва рондашудагони Исроилро ҷамъ хоҳад овард, ва парокандагони Яхудоро аз ҷор ғушаи замин гирд хоҳад овард. Ишаё 11:12.

Худо муайян месозад, ки маҳз Ёст, ки он хонаро бино кардааст, дар ҳоле ки ҳамон табақае, ки қурбонӣҳои фасодёфтаро пешкаш мекунанд, даъво доранд, ки онро худашон сохтаанд. Ҳамин ҳамон хонаест, ки онҳо ба он таваккал мекунанд, вақте эълон менамоянд: «маъбади Худованд ҳамин аст».

Дар дарвозаи хонаи Худованд биист ва дар он ҷо ин каломро эълон намуда, бигӯ: «Эй ҳамаи шумо аз Яхудо, ки аз ин дарвозаҳо барои парастии Худованд дохил мешавед, каломи Худовандро бишнавед. Ҳамин тавр мегӯяд Худованди лашкарҳо, Худои Исроил: роҳхоятон ва аъмолатонро ислоҳ кунед, ва Ман шуморо дар ин макон сокин хоҳам гардонд. Ба суҳанони дурӯғ така накумед, ки мегӯянд: “Ҳайкали Худованд, Ҳайкали Худованд, Ҳайкали Худованд инҳоянд.”» Ирмӣ 7:2–4.

Онҳое ки ба суҳанони дурӯғин «этимод» мекунанд, ҳамонҳоянд, ки ба дурӯғ бовар мекунанд. Хонае ки Худованд бино кард, бар он таҳкурсии бардошта шуд, ки онро Худи Ё низ гузошта буд. Он гурӯҳе ки ҳангоме ки Худо даъват кард, аз ҷавоб додан сарпечӣ намуд, роҳҳои худро интиҳоб кард ва аз қорҳои зишт лаззат бурд. Онҳо «роҳҳо» ва «зиштиҳо»-ро, ба шакли ҷамъ, интиҳоб карданд, дар ҳоле ки Ирмӣ гуфта буд, ки барои дар он роҳ рафтани ҷаҳат як роҳ вучуд дошт.

Ҳамин тавр мегӯяд Худованд: «Дар роҳҳо биистед, ва бингаред, ва дар бораи роҳҳои қадимӣ бипурсед, ки роҳи некӯст кучост, ва дар он роҳ равона шавед, ва барои ҷонҳои худ оромӣ хоҳед ёфт». Аммо онҳо гуфтанд: «Дар он роҳ нахоҳем рафт». Ва низ бар шумо посбонон гузоштам, ки мегуфтанд: «Ба садои қарнаи ғӯш диҳед». Аммо онҳо гуфтанд: «Ғӯш нахоҳем дод». Пас, эй халқҳо, бишнавед, ва бидон, эй ҷамоат, он ҷиро, ки дар миёни онҳост. Бишнавед, эй замин: инак, Ман бар ин қавм бало хоҳам овард, яъне самари андешаҳои онҳоро, зеро ки ба суҳанони Ман ғӯш надоданд, ва ба шарияти Ман низ, балки онро рад карданд. Чӣ суд дорад, ки барои Ман аз Шабо бухур меояд, ва наӣи хушбӯӣ аз кишвари дур? Қурбонӣҳои сӯхтани шумо мақбул нестанд, ва қурбонӣҳои шумо назди Ман хуш нестанд. Ирмӣ 6:16–20.

Дар боби понздаҳум Ирмӣ ҷамоати шариреро, ки бо вучуди он ки ғӯш доштанд, ғӯш надоданд, «маҷлиси масҳарагарон» меномад. Ба ин ҷамоат ҳам дар таърихи паёмҳои фариштаи яқум ва дуҷум, ва боз дар таърихи фариштаи сеҷум, «нигоҳбон» дода шуда буд, аммо онҳо рад карданд, ки дар роҳи нек, яъне дар тариқҳои қадим, қадам зананд. Ба ҷои ин, онҳо дар «роҳҳо» қадам заданд. Аз ҳамин сабаб Ишаё муайян месозад, ки Худо ғумроҳҳои бисёрро интиҳоб хоҳад кард, зеро онҳо ба ҷои роҳи мутлақи тариқҳои қадим, қасрати роҳҳои дурӯғинро интиҳоб карданд. Мувофиқи шаҳодати Ишаё, ибодати маҷлиси масҳарагарон аз ҷониби Худованд рад карда мешавад. Хоҳар Уайт бевосита қасрати ғумроҳҳои Ишаёро бо ғумроҳии шадиди Павлус марбут месозад ва онро дар заминаи рад

кардани ҳақоиқи асосӣ қарор медиҳад, яъне ҳамон таҳкурсии, ки Худованд хонаи Худро бар он бино кард ва бино менамояд.

«Он ки аз зоҳир поёнтарро мебинад ва дилҳои ҳамаи одамонро меконад, дар бораи онҳое ки нури бузург ёфтаанд, мегӯяд: “Онҳо аз сабаби ҳолати ахлоқӣ ва рӯҳонии худ андӯҳгин ва ба ҳайрат наомадаанд.” Оре, онҳо роҳҳои худро баргузидаанд, ва ҷонашон аз қорҳои зишти худ лаззат мебарад. “Ман низ гумроҳҳои онҳоро баргузида, тарсояшонро бар сарашон хоҳам овард; зеро вақте ки даъват кардам, ҳеҷ кас ҷавоб надод; вақте ки сухан гуфтам, онҳо нашуниданд; балки пешӣ чашмони Ман бадӣ карданд ва он чиро баргузиданд, ки Ман аз он хушнуд набудам.” “Худо ба онҳо гумроҳии саҳт хоҳад фиристонд, то ба дурӯғ имон оваранд”, зеро онҳо “муҳаббати ростиро барои наҷот ёфтан напазируфтанд”, “балки аз ноадолатӣ лаззат бурданд.” Ишаё 66:3, 4; 2 Таслӯникиён 2:11, 10, 12.»

«Омӯзгори осмонӣ пурсид: “Қадам фиреби пурзӯртаре метавонад зехиро гумроҳ созад аз ин вонамуд, ки шумо бар таҳкурсии дуруст бино мекунед ва Худо аъмоли шуморо мепазирад, дар ҳоле ки дар воқеият шумо чизҳои бисёро мувофиқи сиёсати ҷаҳонӣ ба амал меоваред ва бар зидди Яхува гуноҳ мекунед? Оҳ, ин фиреби бузург аст, гумроҳии ҷозибас, ки бар зехноҳ тасарруф мекунад, ҳангоме ки одамон, ки замоне ҳақиқатро шинохта буданд, сурати худотарсиро ба ҷойи рӯҳ ва қудрати он иштибоҳ мегиранд; вақте ки онҳо мепиндоранд, ки сарватманданд ва аз неъматҳои фаровон гаштаанд ва ба ҳеҷ чиз эҳтиёҷ надоранд, дар ҳоле ки дар воқеият ба ҳама чиз муҳтоҷанд.”»

«Худо нисбат ба хизматгори вафодори Худ, ки либосҳои худро беолоиш нигоҳ медоранд, тағйир наёфтааст. Аммо бисёриҳо нидо мекунанд: “Сулҳ ва амният”, дар ҳоле ки ҳалокати ногаҳонӣ бар онҳо меояд. Агар тавбаи комил сурат нагирад, агар одамон дилҳои худро бо иқрои фурӯтан насозанд ва ҳақиқатро ҷунон ки он дар Исо аст, қабул наkunанд, онҳо ҳаргиз ба осмон дохил нахоҳанд шуд. Вақте ки поксозӣ дар миёни сафҳои мо ба амал ояд, мо дигар дар оромии худ нахоҳем монд ва бо он ки сарватмандем ва аз неъматҳои афзун гардидаем ва ба ҳеҷ чиз муҳтоҷ нестем, фахр нахоҳем кард.

«Кист, ки битавонад ба ростӣ бигӯяд: “Тиллои мо дар оташ озмуда шудааст; либосҳои мо аз олам доғдор нагаштаанд”? Ман Устоди моро дидам, ки ба либосҳои ба ном адолати ишора мекард. Онҳоро аз тан берун оварда, Ё палидии зери онҳоро ошкор сохт. Сипас ба ман гуфт: “Оё намебинӣ, ки ҷи гуна онҳо палидӣ ва фасоди хислати худро бо зоҳирпарастӣ пинҳон кардаанд? ‘Ҷи гуна шаҳри амин фоҳиша гардидааст!’ Хонаи Падари Ман ба хонаи тичорат табдил ёфтааст, ба маконе, ки ҳузур ва ҷалоли илоҳӣ аз он дур шудааст! Ба ҳамин сабаб сустӣ ҳаст, ва қувват намерасад.”» Testimonies, volume 8, 249, 250.

Дар ин порча, ҷамоати масхаракунандагони Ирмиё ҳамчун Лаодикийён муайян карда мешавад, ки онҳо бокирагони нодон мебошанд.

«Ҳолати Калисо, ки бо бокирагони нодон муаррифӣ шудааст, инчунин ҳамчун ҳолати Лаодикия зикр шудааст». Review and Herald, 19 августи соли 1890.

Бокираҳои нодон норасоии рағани худро ҳангоми расидани Нидои Нисфишаб ошкор менамоянд, вақте ки онҳо ба гумроҳие гирифта мешаванд, ки бо интиҳоби пешинаи ҳуди онҳо дар бораи кадом роҳро пеш гирифтани мувофиқат мекунад, дар ҳоле ки роҳҳои қадимаи Ирмиёро рад менамоянд. Роҳҳои қадима он ҷоеанд, ки дар он оромӣ ва тароват ёфт мешавад, ва он оромӣ ва тароват борони охир аст.

«Ба ман ба он замоне ишора карда шуд, ки паёми фариштаи сеюм ба анҷом мерасид. Қуввати Худо бар қавми Ё қарор гирифта буд; онҳо кори худро ба анҷом расонда буданд ва барои соати озмоиш, ки пешорӯяшон буд, омода гардида буданд. Онҳо борони охирин, ё таровате аз ҳузури Худовандро, қабул намуда буданд, ва шаҳодати зинда аз нав эҳё шуда буд. Охирин огоҳии бузург дар ҳама ҷо садо дода буд, ва он сокинони заминро, ки паёмо қабул намекарданд, ба изтироб оварда, ба ҳашм афрӯхта буд». Early Writings, 279.

Маҳз ҳангоми фурӯрезии Рӯҳулқудс он гумроҳии саҳт бар бокираҳои нодони Лаодикия, ки ҳақиқатро дӯст намендоранд ва бинобар ин ба ҷои ҳақиқат дурӯғро барои бовар кардан интиҳоб карданд, фурӯ рехта мешавад. Рад кардани ҳақиқат баробари рад кардани шариат доништа мешавад, зеро шариати Худо дар қоидаҳои нубувватии Ё таҷассум ёфтааст.

«Ваҳй офариниш ё ихтирои чизи нав нест, балки зоҳир шудани он чизест, ки то вақти ошкор гардидани бар инсонҳо номаълум буд. Ҳақиқатҳои бузург ва абадӣ, ки дар Инҷил дарбар гирифта шудаанд, тавассути ҷустуҷӯи ҷиддӣ ва фурӯтан сохтани худ дар ҳузури Худо ошкор карда мешаванд. Устои илоҳӣ ақли ҷўяндаи фурӯтани ҳақиқатро роҳнамоӣ мекунад; ва бо роҳнамоии Рӯҳулқудс, ҳақиқатҳои Қалом ба ӯ маълум гардонда мешаванд. Ва роҳи аз ин мутмаинтару муассиртари дониш вучуд надорад, ҷуз он ки инсон ба ҳамин тарз роҳнамоӣ ёбад. Ваъдаи Наҷотдиҳанда чунин буд: “Чун Ё, яъне Рӯҳи ростӣ, ояд, шуморо ба тамоми ростӣ роҳнамоӣ хоҳад кард”. Маҳз ба воситаи бахшиши Рӯҳулқудс аст, ки мо Қаломи Худоро мефаҳмем.»

Забурнавис менависад: «Ҷавонмард роҳи худро бо чӣ пок нигоҳ дорад? Бо он ки мувофиқи қаломии Ту худро ҳифз намояд. Ту ро бо тамоми дили худ ҷустуҷӯ намудаам; оҳ, маро мапарто, ки аз аҳкоми Ту гумроҳ гардам.... Чашмони маро бикшо, то аз шариати Ту ҷизҳои аҷоибро бубинам».

«Ба мо панд дода мешавад, ки ҳақиқатро мисли ганҷи пинҳоншуда ҷустуҷӯ намоем. Худованд фаҳмиши ҷўяндаи ҳақиқии ҳақиқатро мекушояд; ва Рӯҳи Муқаддас ба ӯ қудрат медиҳад, то ҳақиқатҳои ваҳиро дарёбад. Ин аст он чӣ забурнавис дар назар дорад, ҳангоме ки хоҳиш мекунад, ки чашмонаш кушода шаванд, то аз шариат ҷизҳои аҷибро бубинад. Вақте ки ҷон аз паси қаломати Исои Масеҳ нафас мекашад, ақл қодир мегардад, ки ҷалолҳои олами беҳтарро дарёбад. Танҳо бо ёрии Устои илоҳӣ мо метавонем ҳақиқатҳои Қаломии Худоро бифаҳмем. Дар мактаби Масеҳ мо меомӯзем, ки ҳалиму фурӯтан бошем, зеро ба мо фаҳмиши асрори худотарсори дода мешавад.» Sabbath School Worker, December 1, 1909.

Рад кардани паёми ё усули борони охирин, рад кардани шариати Худост. Вақте ки Ирмиё гуфт, ки «ба суҳанони Ман ва ба шариати Ман гӯш надоданд, балки онро рад карданд», ӯ бо

Хушаъ ҳамфикр аст.

Қавми Ман аз набудани дониш ҳалок мешавад; чунки ту донишро рад кардай, Ман низ туро рад хоҳам кард, то ки дигар коҳини Ман набошӣ; азбаски ту шариати Худои худро фаромӯш кардай, Ман низ фарзандони туро фаромӯш хоҳам кард. Хушаъ 4:6.

Донише, ки ҷоҳилон рад мекунанд, афзоиши дониш аст, ки Дониёл онро ҳамчун воқеъшаванда дар вақти охир муайян кардааст. Дар вақти охир дар соли 1798, ва сипас боз дар вақти охир дар соли 1989, афзоиши донише ба вучуд омад, ки аз ҷониби паёмбаре, ки Худо интиҳоб карда буд то аз ӯ истифода барад, ба шакли расмӣ дароварда шуд, ҳангоме ки ӯ таҳкурсии ҳар яке аз он ду насли мувозиро барпо менамуд. Он ҳақиқатҳои таҳкурсии бо баъзе қоидаҳои Китоби Муқаддас, ки ба паёмбарони баргузидаи таърихҳои мутаносиби онҳо ошкор гардида буданд, танзим шуданд; ва он ҳақиқатҳои таҳкурсии роҳҳои кӯҳани Ирмиё мебошанд, ва онҳо ҳамон ҳақиқатҳоянд, ки дар ниҳоят рағбани паёмҳои нимаи шаб ва нидои баландро намоёндагӣ мекунанд. Борони дер паёми Фарёди Нимаи Шабро дар таърихи мӯҳрғузории саду чилу ҷаҳор ҳазор ба вучуд меоварад, ва баъд аз он паёми нидои баландро дар таърихи ҷамъ овардани рамаи дигари Худо, ки ҳанӯз дар Бобил аст, ба вучуд меоварад. Борони дер ҳам паём аст ва ҳам усуле, ки паёмро ба вучуд меоварад. Афзоиши дониши Дониёл як раванди сеқадамии имтиҳонро оғоз менамояд.

Ва ӯ гуфт: «Роҳи худро пеш гир, эй Дониёл; зеро ин суҳанон то вақти поён баста ва мӯҳр зада шудаанд. Бисёре пок карда хоҳанд шуд, сафед карда хоҳанд шуд ва санчида хоҳанд шуд; аммо шарирон шарорат хоҳанд кард; ва ҳеҷ яке аз шарирон нахоҳад фаҳмид; лекин хирадмандон хоҳанд фаҳмид». Дониёл 12:9, 10.

Бадкорони Дониёл ҳамон бокираҳои аблаҳи Маттоянд, ки ихтиёр мекунанд ҳолати Лаодикиягии худро нигоҳ доранд. Ҳолати онҳо дар қадами сеюми се имтиҳони Дониёл зоҳир мегардад, вақте ки ҳам доноён ва ҳам бадкорон озмуда мешаванд. Имтиҳони ниҳой ҳамон ҷоест, ки доварӣ ба иҷро мерасад, ва ҳар ду гурӯҳ ошкор месозанд, ки оё рағбанро доранд ё не.

«Боз ин масалҳо таълим медиҳанд, ки пас аз доварӣ дигар ҳеҷ давраи озмоиш нахоҳад буд. Вақте ки кори Инчил ба анҷом мерасад, дарҳол ҷудойи миёни некону бадон фаро мерасад, ва сарнавишти ҳар як гурӯҳ барои абад муқаррар мегардад». Christ's Object Lessons, 123.

Зоҳир шудани ҳислат дар имтиҳони сеюм парастандагонро ё ҳамчун Лаодикияи аблаҳ, ё ҳамчун Филадельфияи хирадманд муайян мекунад. Имтиҳони ниҳой дар иртибот бо паёми борони охирин анҷом меёбад, ки ба василаи методологияи борони охирин ошкор гардидааст. Рад кардани методологияи борони охирин ҷони касро дар ҷунин мавқеъ қарор медиҳад, ки ӯ паёми борони охиринро фаҳмида наметавонад. Ишаъё паём ва методологияро ҳамчун имтиҳони ниҳой муайян мекунад.

Ӯ донишро ба кӣ меомӯзонад? ва таълимотро ба кӣ мефаҳмонад? Ба онҳое ки аз шир ҷудо шудаанд, ва аз пистон кашида шудаанд. Зеро ҳукм бояд бар ҳукм бошад, ҳукм бар ҳукм; сатр бар сатр, сатр бар сатр; андаке ин ҷо, ва андаке он ҷо: Зеро бо лабони

лакнатдор ва бо забони дигар Ў ба ин қавм сухан хоҳад гуфт. Ба онҳое ки Ў гуфт: Ин аст оромие ки бо он метавонед хастагонро ором диҳед; ва ин аст тароват: вале онҳо нахостанд бишнаванд. Аммо каломи Худованд барои онҳо ҳукм бар ҳукм, ҳукм бар ҳукм; сатр бар сатр, сатр бар сатр; андаке ин ҷо, ва андаке он ҷо буд; то ки бираванд, ва ба қафо афтанд, ва шикаста шаванд, ва ба дом афтанд, ва гирифта шаванд. Бинобар ин, эй мардони истехзокор, ки бар ин қавме ки дар Ерусалим аст ҳукм меронед, каломи Худовандро бишнавед. Азбаски шумо гуфтаед: Мо бо мамот аҳд бастаам, ва бо дӯзах созиш кардаем; ҳангоме ки тозиёнаи селосо бигзарад, ба мо нахоҳад расид: зеро мо дурӯғро паноҳгоҳи худ сохтаем, ва зери ботил худро пинҳон намудаам: Бинобар ин, чунин мегӯяд Худованд Худо: Инак, Ман дар Сион барои таҳкурси санге мениҳам, санги озмудашуда, санги гаронбаҳои гӯша, таҳкурсии устувор: ҳар кӣ имон оварад, шитоб нахоҳад кард. Ва довариро низ ба ресмон, ва адолатро ба шокул хоҳам гузошт: ва жола паноҳгоҳи дурӯғро хоҳад рубуд, ва обҳо ҷойи пинҳонро хоҳанд пӯшонид. Ва аҳди шумо бо мамот бекор хоҳад шуд, ва созиши шумо бо дӯзах пойдор нахоҳад монд; ҳангоме ки тозиёнаи селосо бигзарад, он гоҳ шумо зери он поймол хоҳед шуд. Ишаё 28:9–18.

«Тозиёнаи лабрес»-и пешгӯии Китоби Муқаддас ҳамон бухрони тадриҷии қонуни якшанбе аст, ки аз қонуни якшанбеи ба зудӣ оянда дар Иёлотӣ Муттаҳида оғоз меёбад. Он Лӯдиқиёни нодон ва шарире, ки «муҳаббати ростиро» соҳиб нестанд ва бинобар ин афзоиши донишро рад мекунад, бовар доранд, ки «тозиёнаи лабрес» бар онҳо «нахоҳад омад», зеро, аз ҷумла, онҳо ихтиёр карданд, ки таърифи козиби як рамзи Румро дар пешгӯии Китоби Муқаддас бипазиранд. Бо ин амал, онҳо бар пояи бунёди пешгӯёнаи худ намунаи козиби пешгӯёна ба вучуд оварданд. Бунёди онҳо бар қум бино шудааст, ки рамзи бисёрсангрезаҳои майдаи кӯфташуда мебошад. Бунёди хирадмандон бар он Санг бино шудааст.

Мувофиқи файзи Худо, ки ба ман дода шудааст, ҳамчун меъмори хушманд ман таҳкурси гузоштам, ва дигаре бар он бино мекунад. Аммо ҳар кас эҳтиёт кунад, ки ҷи гуна бар он бино менамояд. Зеро ҳеҷ кас наметавонад таҳкурсии дигаре ҷуз он ҷи гузошта шудааст, бино кунад, ва он Исои Масеҳ аст. Ва агар касе бар ин таҳкурси тилло, нуқра, сангҳои гаронбаҳо, ҷӯб, алаф, хас бино кунад, амали ҳар кас ошкор хоҳад шуд; зеро он рӯз онро маълум хоҳад кард, чунки он бо оташ зоҳир хоҳад шуд; ва оташ амали ҳар касро, ки аз ҷи гуна аст, имтиҳон хоҳад кард. 1 Қўринтиён 3:10–13.

Бунёдҳои козиб бо бунёди ҳақиқӣ, ки Исои Масеҳ аст — Санг, муқоиса карда мешаванд. Бунёди ҳақиқӣ ё козиб дар озмоиши охирини се озмоиши Дониёл ошкор мегардад. Он «ба василаи оташ ошкор мешавад» — ба василаи оташи Расули Аҳд, ки ногаҳон ба маъбади Худ хоҳад омад. Он гоҳ табақаи зоҳир мегардад, ки бо марг аҳд бастаанд, ва табақаи зоҳир мегардад, ки аҳди ҳаёт бастаанд.

«Инак, Ман фиристодаи Худро мефиристам, ва ӯ роҳи Маро пеши рӯи Ман муҳайё хоҳад кард; ва Худованд, ки шумо Ўро металабед, ногаҳон ба маъбади Худ хоҳад омад, яъне Фиристодаи аҳд, ки шумо аз Ў хурсанд мешавед: инак, Ў хоҳад омад, мегӯяд Парвардигори лашкарҳо. Лекин кист, ки рӯзи омадани Ўро тоқат оварда тавонад? ва

кист, ки ҳангоми зухури Ё истода монад? зеро Ё мисли оташи гудозанда ва мисли собуни шустагарон аст. Ва Ё нишаста, мисли гудозанда ва поккунандаи нукра амал хоҳад кард; ва Ё писарони Левиро пок хоҳад кард ва онҳоро мисли тилло ва нукра тоза хоҳад намуд, то ки барои Худованд ҳадияе бо адолат тақдим намоянд. Он гоҳ ҳадияи Яхудо ва Уршалим назди Худованд мақбул хоҳад буд, мисли рӯзҳои қадим ва мисли солҳои пешин. Ва Ман барои доварӣ ба шумо наздик хоҳам омад; ва Ман бар зидди ҷодугарон, ва бар зидди зинокорон, ва бар зидди савгандхӯрони дурӯғин, ва бар зидди онҳое ки музди мардикорро нигоҳ медоранд, ба бевазан ва یتим ситам мекунад, ва ғарибро аз ҳаққи ӯ маҳрум месозанд, ва аз Ман наметарсанд, шоҳиди тез хоҳам буд», меғӯяд Парвардигори лашкарҳо. Малокӣ 3:1–5.

Пайғамбари аҳд барои доварӣ наздик меояд, вақте ки раванди озмоиши Дониёл ба озмоиши сеюм мерасад ва хирадмандон ва шарирон имтиҳон карда мешаванд. Раванди сесатҳагии озмоиши Дониёл дар вақти охир оғоз меёбад, вақте ки китоби Дониёл кушода мегардад ва дониш афзун мешавад. Афзоиши дониш тавассути кори пайғамбари баргузидае, ки карнай менавозад, равшанӣ меёбад. Малокӣ он пайғамбарро «пайғамбаре» меномад, ки «роҳро омода месозад» пеш аз омадани Пайғамбари аҳд, ки ба воситаи оташ ошкор мекунад, ки кӣ бо Ё ба аҳд даромадааст ё кӣ баргузид, ки бо марг аҳд бандад. Дар таърихи миллери Масех наоҳан ба маъбади Худ дар 22 октябри соли 1844 омад, ки ин аломати роҳ аст ва қонуни қарибулвукӯи якшанберо пешакӣ тасвир мекунад.

«Омадани Масех ҳамчун Саркоҳини мо ба Қудси Қудсҳо, барои поксозии муқаддасгоҳ, ки дар Дониёл 8:14 нишон дода шудааст; омадани Писари Одам назди Қадимулайём, чунон ки дар Дониёл 7:13 баён гардидааст; ва омадани Худованд ба маъбади Худ, ки Малокӣ онро пешгӯӣ кардааст, ҳама тавсифҳои як воқеа мебошанд; ва ҳамин воқеа ҳамчунин бо омадани домод ба тӯӣ, ки Масех онро дар масали даҳ бокира дар Матто 25 тасвир кардааст, муаррифӣ мешавад». Муборизаи Бузург, 426.

Охирин аз се санчиши Дониёл дар вақти қонуни наздикояндаи рӯзи Якшанбе ба амал меояд, вақте ки Фиристодаи Аҳд мерасад, то бо оташ ошкор созад, ки кӣ аҳде бо ҳаёт ё бо марг бастааст, ки ин дар заминаи левизодагон гузошта шудааст. Вақте ки Малокӣ бокираҳои хирадманд ва ҷоҳили Матто, ки ҳамон Лаодикийёну Филадельфияни Юҳанно ва хирадмандону шарирони Дониёл мебошанд, тасвир мекунад, ҳар ду гурӯҳ бо оташ санчида мешаванд ва сипас ошкор месозанд, ки кӣ левизода ҳаёт ё нест.

Левизодагон рамзи онҳое мебошанд, ки дар ду исёни ғӯсолаҳои тиллоӣ содиқона устувор монданд. Исёни аввал исёни Ҳорун буд, ва исёни дуюм исёни Ёробъом. Дар ҳар ду намуна левизодагон содиқонро намоёндагӣ мекарданд, ва ҳар ду намуна ду шоҳидро дар бораи садоқати гурӯҳе, ки бо левизодагон намоёндагӣ мешавад, дар қонуни наздикояндаи якшанбе фароҳам меоранд. Ҳорун ғӯсолаи тиллоӣ сохт. Тилло рамзи Бобил аст, ва ғӯсола сурати ҳайвон аст. Сипас ӯ идро муқаррар кард, ва мардуми аблаҳ бараҳна гирди ғӯсола мерақсиданд. Тамоми исёни онҳо бар рад кардани Мусо, паёмбари баргузида, бино ёфта буд ва аз ҳамон ангеа мегирифт.

Ва Мусо ба Ҳорун гуфт: «Ин қавм ба ту чӣ кард, ки ту чунин гуноҳи бузургеро бар онҳо овардӣ?» Ва Ҳорун гуфт: «Ҳашми оғоям аланга назанад; ту ин қавмро мешиноӣ, ки бар бадӣ майл доранд. Зеро онҳо ба ман гуфтанд: “Барои мо худоёне бисоз, ки пешопеши мо раванд; зеро дар бораи ҳамин Мусо, он марде ки моро аз замини Миср берун овард, намедонем бар сараш чӣ омадааст.” Ва ман ба онҳо гуфтам: “Ҳар кӣ тилло дорад, онро канда биёрад.” Пас онро ба ман доданд; ва ман онро ба оташ андохтам, ва ин гӯсола берун омад.» Ва чун Мусо дид, ки қавм бараҳна шудаанд; (зеро Ҳорун онҳоро барои расвоияшон дар назди душманонашон бараҳна карда буд;) он гоҳ Мусо дар дарвозаи урдугоҳ истода, гуфт: «Ҳар кӣ ба ҷониби Худованд аст, назди ман биёяд.» Ва ҳамаи банӣ-Левӣ назди ӯ чамъ шуданд. Ва ӯ ба онҳо гуфт: «Худованд Худои Исроил чунин мегӯяд: “Ҳар кас шамшери худро бар паҳлӯяш бибандад, ва аз дарвоза то дарвоза дар саросари урдугоҳ гузашта баргардад, ва ҳар кас бародари худро, ва ҳар кас рафиқи худро, ва ҳар кас ҳамсоии худро бикушад.”» Ва банӣ-Левӣ мувофиқи каломи Мусо амал карданд; ва дар он рӯз аз қавм тақрибан се ҳазор мард афтод. Хуруҷ 32:21–28.

Онҳое ки рақсиданд, лаодикийён буданд, ки «нанги урёнии худро» зоҳир намуданд; ва ин ҳамон хушдори балои шашум аст, хушдор дар бораи зарурати дуруст дарк кардани таркиби сегонаи Руми муосир ҳамчун аждаҳо, ҳайвон ва набии дурӯғин. Ин хушдор ба таври қатъӣ ба тафсири хусусии Урия Смит муҳолифат мекунад, ки ҳақиқатҳоеро, ки бо балои шашум ва Армагеддон алоқаманданд, барбод дод.

Онҳое ки ҳолати Лоодикиягии худро зоҳир карданд, ҳокимияти паёмовари баргузидаро рад намуда, ҳамон гуна фаҳмиши ошуфтаеро нишон доданд, ки дар онҳое дида мешавад, ки рамзи шайтонӣ — «қурбонии доимӣ»-ро — ҳамчун рамзи илоҳии хизмати Масеҳ дар муқаддасгоҳ интиҳоб мекунанд. Онҳо наҷоти худро ба худои рамзӣ нисбат доданд, аммо худое ки барои парастии баргузиданд, рамзи худои Миср буд, ва Миср рамзи аждаҳост. Чунон ки дар Адвентизми Лоодикиягӣ, онҳо ҳақиқатеро рад карданд, ки «қурбонии доимӣ» рамзи Руми бутпараст, аждаҳо, аст, ва ин рамзи шайтониро ҳамчун рамзи Масеҳ муаррифӣ карданд.

Эй писари одам, рӯйи худро ба муқобили фиръавн, подшоҳи Миср, бигардон ва бар зидди ӯ ва бар зидди тамоми Миср нубувват намо; сухан бигӯ ва бигӯ: Ҳамин тавр мегӯяд Парвардигор Худо: «Инак, Ман бар зидди ту ҳастам, эй фиръавн, подшоҳи Миср, эй аждаҳои бузурге ки дар миёни нахрҳои худ хобидааст ва гуфтааст: “Наҳри ман аз они худам аст, ва ман онро барои худ сохтаам.”» Ҳизқиёл 29:2, 3.

Исёнгарони Ҳорун ба дурӯғе бовар карданд, ки мувофиқи он рамзи аждаҳо, ки тавассути гӯсолаи тиллоӣ муаррифӣ мешуд, ҳамон худое буд, ки онҳоро аз бандагии Миср раҳо карда буд. Адвентизми Лаодикия ба дурӯғе бовар дорад, ки мувофиқи он рамзи Руми бутпарастӣ (аждаҳо), ки тавассути «ҳамешагӣ» муаррифӣ мешавад, рамзи Масеҳ аст, ки кори Ӯ ин аст, ки одамонро аз бандагии гуноҳ дар хизмати Ӯ дар муқаддасгоҳи осмонӣ раҳо намояд. Онҳо ҳамчунин паёмбари баргузидаро рад карданд, ҳамон тавре ки Адвентизми Лаодикия дар баҳс оид ба рамзиносии «ҳамешагӣ» чунин кард.

Дар насли аввалини (1844 то 1888) адвентизми Лоудикия, онҳо кори Миллерро дар муайян кардани «ҳафт вақт» рад карданд. Дар насли дуюми худ (1888 то 1919) онҳо раванди рад кардани ҳақиқати «рӯзона»-ро оғоз намуданд. Дар насли сеюми худ (1919 то 1957) онҳо ба фаҳмиши протестантизми муртад баргаштанд, ки тибқи он «ғоратгарони қавми ту» Антиохус Епифан аст. 11 сентябри соли 2001 онҳо нақши Исломо дар пешгӯии Китоби Мукаддас рад карданд, вақте ки вои сеюм дар он сана фаро расид. Ҳар яке аз он чор ҳақиқат аз ҷониби Миллер ҳифз шуда буд ва бар ду чадвали Ҳабакқук намояндагӣ мешавад, ва ҳар яке аз онҳо ҳақиқатҳои асосие мебошанд, ки ба кори Миллер нисбат дода шудаанд, шахсе, ки хоҳар Уайт ўро «интиҳобшуда» меномад.

Шӯриши Ёробъом дар оғози подшоҳии шимолӣ сар шуд, ки аз даҳ сибт иборат буд ва Ёробъомро подшоҳи нахустини худ гардониданд. Ёробъом ду ғӯсолаи тиллоӣ сохт ва якеашро дар Байт-Ил, яъне хонаи Худо, ва дигареашро дар Дон, яъне доварӣ, гузошт. Байт-Ил ва Дон якҷоя иттиҳоди калисо (Байт-Ил) ва давлатро (Дон) ифода мекунанд. Ва чунон ки дар исёни Ҳорун, он ғӯсолаҳо аз тилло сохта шуданд, ки рамзи Бобил аст, ва ҳар ду сурати ҳайвон буданд. Ҳамчунин, чунон ки бо Ҳорун буд, Ёробъом иди солоне таъйин кард ва ғӯсолаҳоро ҳамчун худоёне муаррифӣ намуд, ки қавми Худоро аз Миср берун оварда буданд.

Ва Ёробъом дар дили худ гуфт: «Акнун подшоҳӣ ба хонадони Довуд бармегардад. Агар ин қавм барои қурбонӣ кардан дар хонаи Худованд дар Уршалим боло раванд, он гоҳ дили ин қавм боз ба сӯйи хоҷаи худ, яъне ба Раҳабъом, подшоҳи Яхудо, хоҳад гашт; ва онҳо маро хоҳанд кушт ва назди Раҳабъом, подшоҳи Яхудо, боз хоҳанд рафт». Бинобар ин подшоҳ машварат кард ва ду ғӯсолаи тилло сохт, ва ба онҳо гуфт: «Барои шумо ба Уршалим боло рафтан аз ҳад зиёд аст; инак, худоёни ту, эй Исроил, ки туро аз замини Миср берун оварданд». Ва яке аз онҳоро дар Байт-Ил гузошт, ва дигареро дар Дон монд. Ва ин кор гуноҳ гардид, зеро мардум барои сачда кардан назди яке аз онҳо, ҳатто то Дон, мерафтанд. Ва ӯ хонаи баландихоро бино кард, ва аз пасттарин табақаи мардум коҳинон таъйин намуд, ки аз писарони Левӣ набуданд. Ва Ёробъом дар моҳи ҳаштум, дар рӯзи понздаҳуми моҳ, мисли идие ки дар Яхудо буд, иде муқаррар кард; ва бар қурбонгоҳ қурбонӣ овард. Ҳамин тавр ӯ дар Байт-Ил амал кард ва барои ғӯсолаҳоеро, ки сохта буд, қурбонӣ кард; ва дар Байт-Ил коҳинони баландихоро, ки сохта буд, ҷой дод. Пас ӯ дар рӯзи понздаҳуми моҳи ҳаштум, яъне дар моҳе ки аз дили худ ихтироъ карда буд, бар қурбонгоҳе ки дар Байт-Ил сохта буд, қурбонӣ овард; ва барои банӣ-Исроил иде муқаррар намуд; ва бар қурбонгоҳ қурбонӣ овард ва бухур сӯзонид. 3 Подшоҳон 12:26–33.

Ёробъом «дар дили худ андешае баровард», ки ин кори Уриё Смитро дар ворид сохтани «тафсири хусусӣ» ифода мекунад, то бар он намунаи пешгӯии худро бино намояд. Ёробъом ба намунаи Ҳорун пайравӣ кард ва ба ин васила худро Мисрро ҳамчун Худои ҳақиқӣ нодуруст муаррифӣ намуд. Худое, ки ҳам Ҳорун ва ҳам Ёробъом падида оварданд, бар татбиқи нодурусти рамзи табиати дугонаи Рум, ҳамчун рамзи давлатдорӣ ва калисодорӣ, асос ёфта буд. Ҳорун ва Ёробъом ҳар ду сурати қудрати аждаҳоро бо рамзияти сурати ҳайвон мушаххас мекарданд. Пас, ҳар дуи он таърихҳои муқаддаси исён озмоиши бузурги

қавми Худоро ифода мекунанд, ки тавассути он сарнавишти абадии онҳо ҳал хоҳад шуд. Мувофиқи илҳом, он озмоиш озмоиши ташаккули сурати ҳайвон аст.

Аввалин баҳс дар бораи рамзи Рум ҳамчун «ғоратгарони қавми ту», ки ба ҷадвали пешохангони соли 1843 роҳ ёфт, чунин далел меовард, ки ғоратгар Антиёхуси Эпифан аст, ба ҷои он воқеият, ки ғоратгарон Рум мебошанд. Аввалин баҳс намояндаи баҳси охирин буд дар бораи он ки ғоратгарони қавми ту Рум мебошанд, ки ҳоло бошад иддао мешавад, ки ғоратгарон Иёлотӣ Муттаҳидаанд, на Рум. Аммо Антиёхус дар оятҳои даҳ то понздаҳи боби ёздаҳуми Дониёл рамзи Иёлотӣ Муттаҳида аст, бинобар ин дурӯғи оғозин ва дурӯғи поёнин дар бораи он ки қӣ намояндагӣ шудааст, яқсонанд.

Зулмот ва сардаргумӣ дар бораи он ҷӣ Антиохус дар айёми охир намояндагӣ мекард, сардаргумиро дар бораи сурати ҳайвон ба вучуд меоварад, чунон ки исёни Ҳорун ва Ёробиом низ оварда буд. Сардаргумӣ дар бораи сурати ҳайвон маҳз дар ҳамон вақте ба амал меояд, ки имтиҳони бузург барои қавми Худо ташаккул ёфтани сурати ҳайвон аст.

«Худованд ба ман равшан нишон дод, ки сурати ҳайвон пеш аз баста шудани муҳлати имтиёз ташаккул хоҳад ёфт; зеро он озмоиши бузург барои қавми Худо хоҳад буд, ки ба воситаи он сарнавишти абадии онҳо муайян карда хоҳад шуд. Мавқеи шумо чунон омехтаи бенизоми носозгориҳост, ки фақат андаке фирефта хоҳанд шуд.

«Дар Ваҳй 13 ин мавзӯ ба таври равшан пешниҳод шудааст; [Ваҳй 13:11–17, иқтибос оварда шудааст].»

«Ин он санҷишест, ки қавми Худо бояд пеш аз мӯҳр зада шуданашон дошта бошанд. Ҳамаи онҳое ки садоқати худро ба Худо бо риоя кардани шариати Ё ва бо рад намудани қабули шанбеи қалбақӣ исбот кардаанд, зери парчами Худованд Худо — Яхува — қарор хоҳанд гирифт ва мӯҳри Худои зиндaro хоҳанд гирифт. Аммо онҳое ки ҳақиқатро, ки асли осмонӣ дорад, тарк мекунанд ва шанбеи якшанbero мепазиранд, нишони ҳайвонро хоҳанд гирифт». Manuscript Releases, ҷилди 15, 15.

Вақте ки Хоҳар Уайт назари Миллерро, ки «ҳамешагӣ» Руми бутпарастро ифода мекунад, тасдиқ намуд, вай изҳор дошт, ки аз соли 1844 инҷониб «дигар назарҳо», дар шакли ҷамъ, пазируфта шудаанд, ки «торикӣ ва ошуфтагӣ»-ро ба вучуд овардаанд. Ошуфтагӣ, ки аз назарҳои бардурӯғ дар бораи «ҳамешагӣ», ки рамзи Руми бутпараст аст, ҳамчун «ғоратгарони қавми ту» ба вучуд меояд, нисбат ба тафовут миёни Рум ва сурати Рум торикӣ ва ошуфтагӣ падида меоварад.

Аввалин ва охирин баҳсҳо дар бораи рамзи Рум миёни қавми собиқӣ аҳд, ки қанор гузошта мешуданд, ва қавме сурат гирифтанд, ки он вақт ба қавми аҳди нави Худо мубаддал мегаштанд. Ин баҳс нохоҳишмандиро ба иттило аз қоидаҳои муқарраршудаи нахв дар бар мегирифт, зеро қалмаи «ҳамчунин» дар ояти чордахум аз ҷониби протестантҳо рад карда шуд, ва ба ин васила иддао карданд, ки ғоратгарон бояд ҳамон қудрате бошанд, ки дар оятҳои пешин тасвир ёфтааст.

Ин ба маънии таҳриф намудани Навиштаҳо буд, вақте ки Антиохусро маҷбур сохтанд, ки «ғоратгарон» бошад. Ин тафсири хусусӣ буд, зеро ҳар таълимоти ботиле, ки ба ҳақиқат муқобил аст, тафсири хусусист. Худи ин баҳс ба як ҳақиқати бунёдӣ табдил ёфт, зеро он дар ҷадвали пешоҳангони соли 1843 сабт гардида буд. Тасдиқи он ҷадвал ба воситаи илҳом «ғоратгарон»-ро ҳамчун рамзи Рум тасдиқ ва эътибор бахшид ва ҷиддияти ҳақиқатро бузург намуд, зеро рад кардани ин таълимот ба маънии рад кардани ҳам бунёдҳо ва ҳам ҳокимияти Рӯҳи Нубувват буд.

Фаҳмиши дурусти «ғоратгарони қавми ту», ки Румро намояндагӣ мекунанд, бар намунаи нубувватие, ки фариштагон ба Вилиям Миллер дода буданд, замима карда шуд, зеро он бо он намунаи нубувватие мувофиқат мекард, ки ӯ ба фаҳмидани он расид ва онро пешниҳод намуд; яъне, Руми бутпараст ва Руми папавӣ асоси ҳамаи татбиқоти нубувватию ӯ буданд.

Тафсири хусусии Урайя Смит, ки подшоҳи шимолро дар ояти сию шашуми Дониёл ёздаҳум Франция муайян мекард, ва сипас дар ояти чихилум Туркия, аз ду муайянкунии бардурӯғи подшоҳи шимол иборат буд. Рад кардани асосҳо аз ҷониби Смит дар соли 1863 кӯрие ба вучуд овард, ки ба ӯ иҷозат надод яке аз қоидаҳои аз ҳама бунёдии нубувватро бубинад, яъне ин ки: тақрибан дар замони Масех, нубувват воҳидҳои рӯҳонии муосиреро ба тасвир меовард, ки намунаи онҳоро воҳидҳои қадимаи айнӣ ташкил медоданд. Павлус ин ҳақиқатро махсусан таълим дода буд, ҳангоме ки нишон медод, ки он чи аввал омад, айнӣ буд ва баъд аз он рӯҳонӣ.

Лекин аввал он чи рӯҳонист, набуд, балки он чи табиист; ва баъд аз он он чи рӯҳонист. 1 Кўринтиён 15:46.

Смит аз аҳли қавми аҳд буд, ки ба ҷойи протестантизми муртад ҳамчун қавми Худо қарор гирифта буданд, аммо ӯ ҳангоме ки «ҳафт замон»-ро рад кард ва ҷадвали соли 1863-и худро ҷорӣ намуд, исёни онҳоро ҷонибдорӣ кард. Татбиқ кардани тафсири хусусии ӯ фаҳмиши бардурӯғе аз Армагеддон дар боби шонздаҳуми Ваҳй ба вучуд овард, ки ин низ озмоиши дигаре бар сари фаҳмиши дурусти Рум аст.

Бо нахустин баҳс дар бораи роҳзанон, Смит намояндагии онҳое мекард, ки бо иҷрошавии нахустини масали даҳ бокира алоқаманд буданд. Пас, бо назари шахсии худ дар бораи подшоҳи шимол, ӯ қавми аҳдиро намояндагӣ мекунад, ки миёни солҳои 1856 ва 1863 аз онҳо мегузаштанд, ҳангоме ки онҳо ба Калисои Лаодикиягии Адвентистони Рӯзи Ҳафтум табдил меёфтанд. Чунон ки дар мавриди протестантҳо дар баҳси роҳзанон буд, Смит низ эътибори наҳвии он порчаеро, ки бо тафсири хусусии худ онро таҳриф кард, нодида гирифт, зеро аз лиҳози наҳвӣ подшоҳи шимол аз ояти сию як то ояти чилу панҷ ҳамеша ва танҳо қудрати папистӣ мебошад.

Бо баҳси «ҳамешагӣ» дар таърихи адвентистӣ аз ҷониби Вилли Уайт ва А. Г. Даниэллс дурӯғҳо ворид карда шуданд, то назари кӯҳнаи протестантиро, ки мувофиқи он «ҳамешагӣ» хизмати Масехро дар муқаддасгоҳ ифода мекунад, дастгирӣ намоянд. Ин таърихи мушаххас дар Ҷадвалҳои Ҳабакқуқ муайян гардидааст, аммо муҳим аст, ки шӯҳидии дурӯғине, ки бо тарғиб ва барқарор сохтани ин назари нодуруст алоқаманд буд, мавриди тавачҷуҳ қарор

гирад, зеро фаҳмиши дурустро Миллер дар 2 Таслӯникиён шинохта буд, ки дар он масъалаи муқоисаи байни онҳое аст, ки ҳақиқатро дӯст медоранд, ва онҳое, ки ба дурӯғ бовар мекунанд.

Баҳси «ҳаррӯза» ба фаҳмиши «хат бар хат» меафзояд, ки баҳси ниҳоии Рум дар вақти рехта шудани Рӯҳулқудс ба вукӯъ меояд. Ҳангоме ки Рӯҳулқудс аз боло рехта мешавад, қуввае аз поён бармеҳезад ва касонеро, ки онро ҳамчун қудрати Худо мепазиранд, тасарруф мекунад, ҳарчанд он фиреби қавӣ аст.

«Ду қувваи бузурге, ки дар мубориза қарор доранд, амал мекунанд: яке аз поён, дигаре аз боло. Ҳар як инсон зери таъсири пинҳонии яке ё дигаре қарор дорад, ва аъмоли ӯ хислати он илҳомро, ки аз он сарчашма мегиранд, ошкор хоҳад кард. Онҳое ки бо Масеҳ муттаҳиданд, ҳамеша дар хатҳои Масеҳ амал хоҳанд кард. Онҳое ки бо Шайтон дар иттиҳоданд, зери илҳоми роҳбари худ, дар муҳолифат бо қудрат ва амали Рӯҳулқудс, амал хоҳанд кард. Иродаи инсон озод гузошта шудааст, то амал намояд, ва ба воситаи амал ошкор мешавад, ки кадом рӯҳ бар дил таъсир мерасонад. “Аз меваҳои онҳоро хоҳед шинохт”. The 1888 Materials, 1508.»

Фарқияти набавӣ дар баҳси «қурбонии доимӣ» аз он иборат аст, ки рамзи аждаҳо ҳамчун рамзи Масеҳ шинохта мешавад. Касоне ки ҳақиқатро рад мекунанд, ҳамчунин нақши Миллерро, ки ин ҳақиқатро кашф намуд, рад менамоянд, ва бо ин кор Рӯҳулқудсро рад карда, гуноҳи нобахшиданиро анҷом медиҳанд.

Мо дар мақолаи навбатӣ баҳсеро дар бораи Рум, ки андаке пас аз 11 сентябри соли 2001 рух дод, баррасӣ хоҳем кард.

«Мо дар замоне зиндагӣ мекунем, ки ҳаёт басо гаронбаҳо ва басо пурмаъност. Поёни ҳама чиз наздик аст. Рушду таҳаввулоти ҳайратангез пайваста дар пеши назари мо ошкор хоҳанд шуд; зеро қувваҳои нонамоён дар амаланд ва фаъолияти шадид зоҳир мекунанд. Қувваҳои зулмот аз поён бар омилони инсонӣ таъсир мерасонанд, ва одамони бад бо фариштагони бад ҳамкорӣ мекунанд, то бар зидди аҳкоми Худо ва имони Исо ҷанг намојанд; ҳамзамон, қуввае аз боло бар онҳое таъсир мерасонад, ки ба нуфузи илоҳӣ таслим хоҳанд шуд, ва қавми Худо бо мавҷудоти осмонӣ ҳамкорӣ менамоянд. Ҳеҷ чиз ҷуз имони ҳақиқӣ ва ростин зери фишоре, ки дар ин рӯзҳои охир бар ҳар чони инсон хоҳад омад, то ӯро бисанҷад ва имтиҳон кунад, пойдор нахоҳад монд. Худо бояд паноҳи мо бошад; мо наметавонем ба зоҳир, эътирофи забонӣ, маросим ё мақом такя кунем, ё гумон барем, ки азбаски номи зиндагонӣ дорем, дар рӯзи озмоиш тавони истодагӣ хоҳем дошт. Ҳар чизе ки тақонпазир аст, ба ларза хоҳад омад, ва он чизҳое ки бо фиребҳо ва гумроҳиҳои ин рӯзҳои охир ба ларза оварда намешаванд, боқӣ хоҳанд монд. Ҷонро ба Санглохти абадӣ маҳкам бандед; зеро танҳо дар Масеҳ амният хоҳад буд. Исо рӯзхоеро, ки мо дар онҳо зиндагӣ мекунем, ҳамчун рӯзҳои хатарнок тавсиф намуд. Ӯ гуфт: “Чунон ки дар айёми Нӯҳ буд, омадани Писари Одам низ ҳамон гуна хоҳад буд. Зеро, чунон ки дар рӯзҳои пеш аз тӯфон меҳӯрданд ва менӯшиданд, зан мегирифтанд ва ба шавҳар медоданд, то рӯзе ки Нӯҳ ба кишти даромад, ва надонистанд, то он даме ки тӯфон омад ва ҳамаро бурд; омадани Писари Одам низ ҳамчунин хоҳад

буд.” “Ҳамчунин, чунон ки дар айёми Лут буд: меҳӯрданд, менӯшиданд, меҳариданд, мефурӯхтанд, мешинонданд, бино мекарданд; аммо дар ҳамон рӯзе ки Лут аз Садӯм берун шуд, аз осмон оташ ва кибрит борид ва ҳама ро нест кард. Дар рӯзе ки Писари Одам зоҳир мегардад, низ ҳамин тавр хоҳад буд.” “Ва ҳангоме ки Писари Одам дар ҷалоли Худо хоҳад омад, ва ҳамаи фариштагони муқаддас бо Ӯ, он гоҳ Ӯ бар тахти ҷалоли Худо хоҳад нишаст; ва ҳамаи халқҳо пеши Ӯ ҷамъ карда хоҳанд шуд; ва Ӯ онҳоро аз якдигар ҷудо хоҳад кард, чунон ки ҷӯпон гӯсфандонро аз бузҳо ҷудо мекунад; ва гӯсфандонро ба дасти рост ва бузҳо ба дасти чап хоҳад гузошт. Он гоҳ Подшоҳ ба онҳое ки дар дасти ростии Ӯ ҳастанд, хоҳад гуфт: Эй муборакони Падари Ман, биёед ва он Малакутеро ба мерос гиред, ки аз бунёди ҷаҳон барои шумо муҳайё шудааст.” Равиши мо дар ин зиндагӣ сарнавишти абадии моро дар он ҷо муайян хоҳад кард; ба ҳуди мо вогузошта шудааст, ки бигӯем оё мо бо онҳое хоҳем буд, ки Малакути Худоро ба мерос мегиранд, ё бо онҳое ки ба зулмоти берунӣ мераванд. Худо барои начоти мо ҳар тадбирро муҳайё сохтааст; пас биёед аз он чи ба қимати беандоза гарон харида шудааст, баҳра бардорем. “Зеро Худо ҷаҳонро чунин дӯст дошт, ки Писари ягоназоди Худо дод, то ҳар кӣ ба Ӯ имон оварад, ҳалок нашавад, балки ҳаёти ҷовидонӣ ёбад.”» Youth Instructor, August 3, 1893.